

DEŽEVJE

Kajetan Kovič

Venu Pilonu

To trkajo dolgi zimski meseci
na moja vrata in šipe,
z blazinicami vlage na prstih,
s komaj opaznimi hlapi,
rahlo, a potrpežljivo, kajti vedo:
november je
in dnevi se jim bodo drug za drugim odprli.

Poslušam in vem:
to trkajo dolgi zimski meseci,
mene pa ni doma in jim ne morem odpreti,
kajti odšel sem skoz druga vrata
in hodim zdaj sam po dežju neke lanske jeseni
in stopam po temnem listju bulvarja Edgar Quinet,
v Parizu, na Montparnassu.

O nežni prsti dežja na šipah kavarne Dôme,
o stari samotni mož z baretko in pipo,
kaj čuješ:
to trkajo dolgi zimski meseci
na vhode metroja, na drevje ob Seini,
na ležišča klošarjev
in na dekleta v ulici Saint-Denis.

Ne vem. Mogoče strmiš ti skoz vrata
neke čisto druge jeseni
v mesta in trge, katerih imena
Pariz ne zna prav izgovarjati,
kjer pa enako kot tu gnije listje in pada dež
in ljudje, ko zbujeni sredi noči
zaslišijo nežno šumenje vlage po šipah, pravijo:
to trkajo dolgi zimski meseci.

Da, dolgi zimski meseci trkajo
na moja vrata in šipe,
in čeprav mi bo z njimi pustó, se moram zbuditi
in jim odpreti,
kot se odpira drevje ob Savi
in drevje ob Seini,
da bi ta večni, nemirni, popotni dež
bil vendar nekje doma.

STEKLI PES

Kajetan Kovič

Uprl se je dolgo in skrbno gojeni
pameti povprečnega psa.
Spregledal je kosti,
ki so bile, preden so mu jih vrgli,
povite v meso.
Uprl se je njihovi goli nesramnosti.
Zasovražil je na verigo pripeto vodo
in začutil,
da je njegova žeja drugačna in večja.

Zavohal je veliko psico svobode.

Čuli so, ko je strgal verigo.
Potem so ga videli teči
s sklonjeno glavo
po velikih trgih in zakotnih predmestjih,
videli so ga stati na hribu
in piti z vodnjaka,
dokler ni po nekem temnem neznanem hodniku
pritekel v njihove sanje.

Prebujali so se z obrazi konjedercev.

On pa, ki se je prej upogibal
njihovi milosti,
se zdaj ni ustrašil njihove jeze.
Vedel je le za cesto pod sabo,
za utrudljivo, a sladko prestavljanje nog
in čutil,
česar psi nikoli ne čutijo.

Potem je videl, kako mu zapirajo ulico.
To je veriga, je mislil.
Vendar se ni obrnil, ni stisnil repa med noge.
Tostran življenje, onstran smrt.
Izbral je svobodo.

Pobili so ga kot psa.

ČRNA KROGLA

Kajetan Kovič

Črna krogla pleza po navpičnem belem zidu.
Do sredine se priplazi,
zdrsne
in začenja spet od kraja.
Voljna je in močna,
toda tisoč črnih kroglic ji visi na vsaki nogi,
tisoč majhnih uteži.

Zid pa ni neskončen.
Krogla slednjič le zajaše belo sedlo.
Vendar ni na konju.
Če si hoče odpočiti,
mora pasti
in vrniti zemlji težo zmage.
Torej pade.

Nekaj časa se kotali po ravnini.
A potem nov zid zagleda.
Malo višji.
Črna krogla ga napade
in na ostrih belih kamnih ji zakrvavijo rôke.
Pa kljub tému ni na konju.

Vedno znova iz praznine
dvigne se neznanski beli zid.
Krogla teče, pleza, pada,
med porazi in naskoki
vztraja v izgubljeni igri.

V izgubljeni? Saj ne vémo.
V tistem kratkem srečnem hipu,
ko sedi na belem sedlu,
se podrejo vsi zidovi,
plane tisoč črnih kroglic
čez obzorje do neba.

Plezaj, padaj, majhna krogla.
Slava tvojemu pogumu.